

Рубікон

№ 9 (20)
КВІТЕНЬ 2011

ГАЗЕТА ЛЬВІВСЬКОГО ЕКОНОМІЧНОГО ЛІЦЕЮ

Абітурієнт – виш: як знайти одне одного і не помилитися?

Важливо знати, кого ми готуємо, як і для кого. Моя мрія – щоб ми це робили найкраще і готували найкращих. Я дуже тішусь, що з цим твердженням погодилися всі учасники засідання Координаційної ради НВК «Західбанкосвіта» і ця думка стала лейтмотивом нашої зустрічі. Так, дійсно, потребу в такому спілкуванні і такій зустрічі продиктовано нестабільним і мінливим станом в освітній галузі. Це було видно із жвавих дискусій, в яких не було байдужих і неактивних, – виступили більшість з учасників зібрання. Адже акцент негласно всі учасники засідання обрали один і той самий – співпраця в інтересах спільного успіху.

Упродовж 20 років Комплекс дієво працював, і нині не потрібно доводити його ефективність. Але того, що вже зроблено, уже замало, потрібно шукати інші методи роботи. І кооперація – один із них. Адже поодинці встояти і витримати конкуренцію вишу важко, так само, як і залучити студента, мобільність якого, начасі, дає йому право вибору.

І річ не в тім, щоб «перетягти» чи то залучити до себе якнайбільше абітурієнтів, а зробити це фахово. Я переконана, що профорієнтаційну роботу в наш динамічний і нестабільний час потрібно починати ще з дитячого садка, щоб уже в сьомому – дев'ятому класах діти були професійно зорієнтовані, а як випускники – свідомі свого вибору, де саме вони здобуватимуть свій фах.

А наскрізна, ступенева освіта в межах власне саме таких навчально-виробничих формацій, як «Західбанкосвіта», – це той виклик, який здатен зібрати навколо себе освітян задля спільного вирішення однакових для всіх проблем: конкурентоздатності на ринку освітніх послуг, дотримання високих стандартів якості освіти і гарантування робочих місць своїм випускникам. Але й розширення перспектив у межах цієї діяльності на кшталт обміну студентами і викладачами, спільне створення методичних матеріалів, підручників і навчальних програм для читання їх у школах, ліцеях, гімназіях, коледжах, технікумах, звідки черпатимуть у кризові для української вищої освіти роки резерви для наборів виші – учасники Комплексу.

Неприємними «родзинками» нашого часу, особливо в царині національної освіти, є й відверта дискримінація економічної спеціальності на рівні МОНУ, і «баломанія», яка захопила всіх випускників і звела навчання у випускних класах до звичайного «натаскування» на тести. А для економістів – це неприпустимо, адже їм треба вміти думати, логічно обумовлювати та пояснювати економічні процеси. Тож новий виклик часу – використовувати творчий пошук у досягненні основної мети освіти – забезпеченні та утриманні якості освіти.

Якість підготовки фахівців фінансово-кредитної сфери в університетах має три важливі складові: якість вхідного продукту (освітній рівень і вмотивованість абітурієнтів), якість навчального процесу та якість вихідного продукту (конкурентоздатність випускників). І найважливішим завданням факультетів, кафедр навчальних закладів є забезпечення реалізації вимог усіх цих якісних складових.

Ми не єдині, кого хвилює і болить питання якості нашої національної освіти. В Європі питання забезпечення якості освіти також стоїть дуже гостро, але європейські дослідники цього питання – у постійному пошукові і зараз запропонували від підвищення якості освіти в цілому переходити до культури якісної освіти.

Поняття культури якісної освіти включає організаційну культуру (на рівні керівників, заступників, вираженої побудови менеджменту вишу та навчального процесу).

Сюди входить і культурно-психологічна складова (спільні цінності, погляди, очікування і професійна зацікавленість, які залежать і від науково-педагогічних працівників, і від студентів). Це й визначальні процеси у виші – політичний курс навчального закладу і чітка регламентованість навчального процесу. У цьому плані учасникам Комплексу просто необхідно відпрацювати певний політичний курс співпраці і вже від дитячого садка готувати контингент. У поняття культури якісної освіти входить і огляд, і періодизація програм, які впроваджують у виші, для їх корегування залежно від цілей, які на певному етапі ставить собі ВНЗ. У цьому сенсі всі учасники Комплексу повинні мати своєрідний бізнес-інтерес у діяльності Комплексу загалом і своєї особистої участі та діяльності в ньому зокрема. У цьому сенсі пропонуємо напрацювати стратегію створення спільної презентаційної програми для того, щоб комплекс «Західбанкосвіта» брав участь у всеукраїнських виставках, які регулярно проводить МОНУ, адже нагорода, здобута на такому заході, значно підсилить авторитет Комплексу і його учасників. Та й під час ведення профорієнтаційної роботи неодмінно потрібно розповідати про діючий комплекс «Західбанкосвіта» і його потенційні можливості щодо наскрізного, безперервного навчання та переваги.

Львівський економічний ліцей у Комплексі ще з моменту його створення, тобто вже 20 років. За цей час стільки зроблено!

Турбота про майбутній контингент навчального закладу дає можливість ще до їх вступу в Університет ознайомити вступників не лише з умовами навчання, перевагами нашого навчального закладу на ринку освітніх послуг, а й довести до них високі вимоги до якості знань та організації процесу навчання відповідно до вимог Болонського процесу.

Задля більш детального ознайомлення старшокласників із діяльністю банківської системи України та професією банківського працівника аспіранти Університету розробили факультативні спецкурси «Основи банківської справи», «Основи організації науково-пошукової діяльності», які планують читати й для учнів Львівського економічного ліцею.

Для залучення учнівської молоді до наукових досліджень з економічних проблем з ініціативи ЛЕЛУ на базі ЛІБС УБС НБУ щороку проводять конференції старшокласників

Львівщини на теми: «Роль НБУ в макроекономічній політиці», «Економічні аспекти розвитку Львівщини, вплив банківського сектору на соціально-економічне життя» та інші.

Ефективність проведення профорієнтаційної роботи з учнями Львівського економічного ліцею можна оцінити за результатами вступу випускників до ЛІБС УБС НБУ. Тільки за два останні роки його студентами стали понад 45% випускників ліцею.

Динаміка випускників Львівського економічного ліцею

Рік випуску	Кількість випускників	Кількість випускників, які вступили до ЛІБС УБС НБУ	
		осіб	%
2008	123	88	65
2009	117	70	60
2010	113	55	49
РАЗОМ	353	213	60

Взаємовигідна співпраця УБС НБУ та ЛЕЛУ з метою професійної орієнтації школярів для отримання вищої освіти базується на розкритті особливостей майбутньої професійної діяльності, необхідних навичок, можливостей їх отримання у процесі навчання у виші. І ми будемо просити МОНУ включити такі до вступної кампанії проведення співбесіди задля визначення профорієнтації школярів і виявлення їхнього нахилу саме до економічних знань.

На прикладі ж співпраці між нашим Університетом і Львівським економічним ліцеєм ми вже 20 років поспіль переконуємося, що ми не помилися одне в одному. Випускники ЛЕЛУ, які стають нашими студентами, – економісти за покликанням і в душі, бо в них вклали свою душу чудові педагоги, фахівці ЛЕЛУ.

Професор Тамара СМОВЖЕНКО,
ректор УБС НБУ.

Вибір: зроби правильний крок

*Життя – це низка зусиль.
Ми бачимо мету, але не завжди бачимо дорогу.*
В. Шкловський.

Вавилоні проводили випробування випускників шкіл, які готували писарів. У Давньому Єгипті мистецтва жерця навчали тільки тих, хто витримував систему певних випробувань. Інші приклади дає нам стародавня історія Спарти, Афін, Риму. У Спарті була створена і успішно здійснювалася система виховання воїнів, у Римі – система відбору і навчання гладіаторів. Даних, подібних наведеним вище, є багато, і всі вони вказують на досить ранній період виникнення елементів того, що зараз прийнято називати профорієнтацією і професійною підготовкою. Але якщо подивитися на профорієнтацію як на суспільний процес, що включає не тільки зазначені вище складові, а й профільну освіту, професійні консультації, соціально-професійну адаптацію і професійне виховання, то стає ясно, що профорієнтація як науково осмислена діяльність людини могла з'явитися пізніше, з тієї пори, коли почала набирати силу тенденція диференціації та інтеграції окремих наук і наукових напрямів.

Двадцяте століття. Ми допомагали молодій людині ввійти в систему професійних структур, які вже склалися, підшуковували для неї відповідні шляхи. Проте в XXI столітті людина все частіше не «обиратиме професію», а «створюватиме свою професію» – творитиме свій власний пакет компетенцій. А роботодавець буде шукати того, хто йому відповідає, а не навпаки.

Для створення саме такої системи профорієнтації ліцей активно співпрацює із Львівським інститутом банківської справи Університету банківської справи НБУ (ЛІБС УБС НБУ) у складі навчально-виховного комплексу «Західбанкосвіта» та іншими ВНЗ II–IV рівнів акредитації. Саме ЛІБС УБС НБУ є навчальним закладом – учасником Комплексу, який найбільше сприяє такій діяльності: надає в користування навчальні програми для факультативних курсів, сприяє розвиткові співпраці педагогічних колективів, студентів та учнів.

І. В. ШЕРЕМЕТА,
директор

Львівського економічного ліцею.

Скоро ти отримаєш атестат, і доведеться приймати рішення щодо свого майбутнього. Адже можна піти у ВНЗ і здобути корисні знання й розширити свій кругозір, піти в ПТУ та здобути практичні фахові навички та досвід, якого бракує іншим, чи відразу влаштуватися на роботу й відчути незалежність від батьківського гаманця. То який шлях обрати? Якщо вчитись далі, то як дізнатись, до якої сфери діяльності ти схильний, щоб не помилитись у своєму виборі? Хто може допомогти тобі з'ясувати, куди йти далі, щоб у майбутньому не заповнити нішу безробітних або тих, хто працюють не за фахом? Сподіваюсь, що профільне навчання, організоване в ліцеї, зустрічі з успішними людьми, випускниками ліцею, які завдячують своїм успіхам саме навчанню в ньому, допоможе тобі прийняти правильне рішення. Ліцей є відкритою системою, до якої можуть звернутися та звертаються як окремі середні заклади, так і окремі випускники з будь-якого закладу освіти: створене нами середовище дозволяє особистості ефективно самовизначитися та підготуватися

до оптимального власного професійного «Я» та успішно інтегрувати його в наше суспільне «МИ».

Мрія, зазвичай, досить абстрактна і узагальнена річ, а от мета ж прекрасна тим, що її, як правило, досягають. Мета – це бажання, заряджене емоцією. Щоб мрія стала метою, спробуй виразити її більш конкретно – у подіях, поведінці, образах. І в поняттях, які можуть бути виміряні. Найкраще за все, звичайно, на папері.

Початок профорієнтації нерідко відносять до 1908 року – до моменту відкриття першого профконсультаційного бюро в м. Бостоні (США). Проте згідно з іншою думкою профорієнтація з'явилася набагато раніше, у глибокій давнині. Виникла з потреб розвитку людського суспільства. Природно, що профорієнтація не могла з'явитися раніше, ніж з'явилися професії, а отже, і потреба в орієнтації на ці професії. Історія появи деяких елементів оцінки профпридатності людини сягає глибини століть. Це стосується в основному діагностики знань, умінь і здібностей. Уже в середині III тисячоліття до н. е. у Стародавньому

Світ належить розумним та енергійним

Навчання набирало «обертів», поступово тепле осіннє сонечко змінювалося дощовою похмурою погодою, що спонукало до навчання та вирішення проблем. Саме в такий час (жовтень – листопад) завжди проходять предметні олімпіади. Учасники не тільки виявляють неординарні знання для вирішення складних завдань, а й захищають честь навчального закладу на районному, міському та обласному рівнях. Всеукраїнські предметні олімпіади проходять на трьох рівнях: I – навчальний заклад, II – район, III – область. Учні ліцею цього року достойно представляли не лише себе, а й хороші ліцейські традиції – про це свідчать значна кількість учасників та високі результати. За підсумками другого етапу команда ліцею зайняла сьоме місце серед навчальних закладів Шевченківського району м. Львова.

До участі в II етапі допущені переможці I етапу згідно з квотами, які визначає навчально-методичний центр освіти міста Львова. Команда ліцею взяла участь у II етапі предметних олімпіад у листопаді – грудні 2010 року зі семи предметів, а саме: англійської мови, економіки, математики, української мови та літератури, географії, інформатики, історії, правознавства. Загалом учасників було 25. Переможцями II етапу стали учні, які посіли перше – третє місце. За підсумками II етапу команда ліцею зайняла десяте місце в рейтингу шкіл Шевченківського району, що показало недостатню роботу вчителів-предметників щодо підготовки команд ліцею до участі в предметних олімпіадах, адже лише 30% учасників стали призерами. Систематичну роботу продемонстрували лише вчителі: Н. М. Хмельницька, Р. Я. Бабій, М. Б. Савка, Н. В. Пащук, У. І. Навроцька.

До участі в III етапі допущені переможці II етапу згідно з квотами, які визначає Львівський обласний інститут післядипломної освіти.

Команда ліцею взяла участь у III етапі предметних олімпіад у січні – лютому 2011 року з двох предметів, а саме: економіки та інформатики. Загалом участь брало п'ятеро учнів. Переможцями III етапу стали учасники, які посіли перше – третє місце. Результати III етапу показали також недостатній рівень підготовки учнів до участі в предметних олімпіадах, адже призерами стали лише 20%. Системна робота продемонстрована лише з економіки.

Кожен наступний рік ставить перед нами завдання, які є важчі і складніші щодо виконання. Але тільки долаючи труднощі, людина гартується і стає міцнішою. Шановні ліцейсти, високо тримайте прапор перемог, який підняли ваші попередники, і майбутніх вам підкорених вершин.

Р. Я. БАБІЙ,
заступник директора з навчальної роботи.

Переможці II етапу предметних олімпіад 2010/2011 навчального року

Ім'я та прізвище	Клас	Учитель	Предмет	Місце
Еріка Хамула	10	Х. Ю. Клачана	англійська мова	III
Олена Лук'янова	10	У. І. Навроцька	математика	III
Христина Садовська	11	У. І. Навроцька	математика	III
Ірина Дмуховська	10	Н. М. Хмельницька	економіка	III
Микола Ковальчук	10	Н. М. Хмельницька	економіка	III
Зоряна Скоропад	11	Р. Я. Бабій	економіка	I
Тарас Вікарчук	11	Р. Я. Бабій	економіка	III
Сергій Вітрук	10	М. Б. Савка	інформатика	I
Роман Хуторянський	11	М. Б. Савка	інформатика	III

Переможці III етапу предметних олімпіад 2010/2011 навчального року

Ім'я, прізвище	Клас	Учитель	Предмет	Місце
Зоряна Скоропад	11	Р. Я. Бабій	економіка	I

Захоплення: поклик душі чи просто людяність?

У XXI столітті кожна людина може обрати хобі собі до смаку. У наш час є стільки цікавих захоплень, які зроблять ваше життя барвистим і незвичайним.

Ми ставимо перед собою одне і те ж питання: «Яке ж заняття є улюбленим серед сучасної молоді в стінах нашого ліцею?»

На першому місці в рейтингу – танці: народні, східні, сучасні та бальні. Головне, що вони приносять задоволення і радість. Друге місце посідає не надто оригінальне, але приємне: пристрасть до музики. Третє місце розділили між собою захоплення фотографією, малюванням. Серед спортивних захоплень упевнено лідирує футбол.

Отож, наш ліцей не став винятком, у ньому вчаться також багато талановитих людей, з яких можна сформувати команду лідерів.

Дивно, але багато учнів прагнуть допомогти іншим: сиротам, позбавленим батьківської опіки, тим, хто потребує уваги, ніжності, душевної теплоти та милосердя.

Саме про це говорять учні та й учителі ліцею на сторінках улюбленої газети «Рубікон».

Матеріали підготували Іванна МАХРОВИЧ і Анна ДОМАНСЬКА, учениці 12-ї групи.

Мистецтво допомагає сприймати світ

Крім економіки, я люблю малювати. Ці заняття допомагають мені глибше і краще зрозуміти світ, його різноманітність, його душу, його сутність і його історію.

Історія малюнків сягає сивої давнини. Не раз дивлюсь на картину художника, і на серці тепліє. Відчуваю себе свідком історичних подій: то ніби перебуваю в невідомому куточку природи, то на мене дивиться з портрета незнайомець чи незнайомка, то починаю відчувати запашний дух свіжого хліба, який

художник зобразив на першому плані, або аромати свіжих фруктів чи запах розкішних квітів.

Майстерність художника полягає саме в тому, що прості речі можуть вдихнути в тебе багато поезії, тепла і любові. Твори мистецтва впливають на наші емоції, примушують хвилюватися, радіти, сумувати, любити і ненавидіти... Адже все, що торкається нашої душі, не забувається, бо пам'ять серця – то найміцніша пам'ять.

Людина потребує краси, як квітка сонця, а цю красу їй дає природа і мистецтво – два вічні, давні джерела духовного очищення і збагачення.

Я не художник, але сідаючи за аркуш паперу, беру фарби і знову на чистому листку оживають барвисті картини життя. Мій творчий шлях розпочався у Львівській школі мистецтв № 5. Я вдячна своїм викладачам – саме вони навчили мене вкладати душу, любов у свої роботи. Завдяки їхній допомозі, любові, турботі я здобула третє місце в конкурсі «A Youthful Vision 2009», який організовувала «World Heritage», що проходив у Словаччині.

Мистецтво очищає нашу душу, робить нас красивішими, добрішими, шляхетнішими, мудрішими...

Лілія МАГЕРРАМОВА,
учениця 22-ї групи.

Захоплення 14-ї групи...

Олена Кобилко: «У мене багато захоплень, тому що існує дуже багато цікавих справ. Під час навчання в молодших класах мене приваблювали танці, теніс, плавання. Тепер у мене, на жаль, мало вільного часу, адже багато уваги приділяю навчанню. Але все ж таки я знаходжу вільні хвилинки для мого нового захоплення – фотографія.

Я вирішила поцікавитись у своїх однокласників, як вони проводять свій вільний час, дізнатися більше про їх захоплення».

Йосип Антонів: «У мене немає вільного часу, бо маю постійні тренування з бойового гопака. Почав займатися 2004 року. Це дуже розвиваючий вид спорту, адже виховуються сила волі, витривалість, мужність, швидка реакція, фізична культура, розширюється духовний світ».

Микола Ковальчук: «Я люблю музику, грати на баяні. Але моє хобі – танці. Ними займаюсь із чотирьох років. Танцям я присвячую майже увесь свій вільний час. Завдяки танцям я отримав нагоду ознайомитися з культурою та традиціями європейських країн».

Михайло Душний: «Моє хобі – графіті та хіп-хоп (стиль і музика). Це навіть не просто хобі – я цим живу».

Оля Білецька: «Для мене спів, музика – частина мого життя. Співати я почала у шість років, коли пішла до школи. З того часу я співала у школі постійно. А приблизно три роки тому до нас у школу завітала гостя, яка набирала «голосистих» дівчат у хор ЛДУБЖД. Рік я займалася серйозно співом, а потім мене призначили солісткою сопрано. Згодом були і перші виступи на велику публіку, і гастролі країнами Європи. Професійно я музикою ніколи не займалась, та, попри це, на мою думку, багато чого досягла».

Христина Практика: «Моє хобі – малювання. Я усвідомила це ще в дитинстві, коли вперше малювала на стінах. Але згодом це заняття перетворилося на захоплення, яке супроводжує мене аж до сьогодні».

Училася малювати сама, дивилася різні мультфільми, художні і документальні фільми і старалася скопіювати на аркуші побачене. Спочатку в мене не дуже виходило, адже була ще маленька. Згодом, коли піросла, почала цікавитися малюванням портретів, але в графіті (малювала чорним олівцем або ручкою).

Нещодавно пробувала намалювати портрет Олі Біленької. На її думку, я непогано намалювала її.

Отож, закликаю усіх: шукайте своє покликання, розвивайте свої захоплення, і ви зможете реалізуватися. Мрії стають реальністю!»

Світ моїх захоплень...

Захоплення – це порив душі, безмежний потяг до чогось. До чогось «живого», цікавого саме для тебе. Ти захоплюєшся чимось – ти живеш Цим, усі твої думки зайняті Цим... І кожного ранку ти прокидаєшся з думкою про Це.

Загалом, захоплення – важлива частинка твого життя, тебе самого. І саме рід твоїх захоплень може тебе характеризувати як людину. Наприклад, світ твоїх захоплень – подорожі, і я тебе уявлю як людину спортивну, енергійну і веселу.

На мою думку, світ захоплень – глибина пізнання самого себе, свого власного «Я». Відповідно до захоплень потрібно обирати собі професію – справу, якою ти зможеш займатись упродовж усього життя, якою ти будеш захоплюватися з часом дедалі більше.

Світ моїх захоплень – багатограний. Проте останнім часом найбільше, найважливіше захоплення – це ліцей. Завдяки цьому навчальному закладові я відкрила в собі нові таланти, нахили до тих предметів, які колись здавалися важкими і незрозумілими. Наш ліцей виховує таланти, допомагає пізнати та й знайти себе на цій складній дорозі – життя.

Отже, про захоплення. Кожного ранку я прокидаюсь з думкою про ліцей. Справді, за час навчання я полюбила цей заклад, звикла до нього та до людей, які там працюють і навчаються.

Я завжди відчувала в собі потяг до сцени. Але якось і не було можливості у школі та сміливості брати участь в якихось заходах. У ліцеї ж на посвяті

в ліцеїсти – виступала. Були і можливість, і бажання, і сміливість. Звісно, було страшно. Тільки другий місяць навчання, знайомства з новим оточенням – і виступаєш перед усім лицем, батьками та гостями свята. Перед виходом на сцену емоції «зашкалюють»: головне – не пропустити свій вихід, не забути слова. І з вологими від хвилювання долонями, «метеликами в животі» виходиш на сцену. «Ах... Усе, кінець – це провал!» – думаю. Повний зал глядачів, усі погляди звернені на тебе. «Не забути слів... не забути слів... я пам'ятаю... усміхатись...»

Уже після виступу розумію, наскільки мої хвилювання були марними. Глядачам усе сподобалось, усі аплодували.

Посвята в ліцеїсти пройшла успішно. І вже по закінченні всіх підготовок та репетицій розумію, що художня самодіяльність зараз відходить на другий план, а на першому – навчання. Але хочеться тих веселих і довгих репетицій до пізнього вечора, чути звуки коломийки та Миколиного баяна. Якби це не звучало банально, але справді я звикла до того темпу життя в період приготувань до свята. Бо це подобалось. Це було моїм захопленням на той час.

Очевидно, дарма я пішла саме у Львівський економічний ліцей. З перших днів навчального року мені подо-

бався предмет – «Економіка». Раніше з економікою я не була в настільки «близьких стосунках». Упродовж вивчення цього предмета я показувала хороші результати. На загальноліцейській олімпіаді з економіки серед 10-х класів (першого курсу) зайняла друге місце. Згодом на районній (міській) – третє. Зараз я пишу науково-пошукову роботу з економіки. Отже, економіка – моє захоплення.

Ліцей виховує патріотів. У цьому закладі багато уваги приділяється саме вихованню в ліцеїстів патріотичного духу та любові до Батьківщини. Відвідування святкових концертів учнями нашої групи теж впливає формування світогляду. Заходи, які ми відвідали, – концерти до дня створення УПА, Збройних Сил України, Соборності України – були овіяні духом патріотичності та любові до України. Завдяки висвітленню цих пам'ятних в історії України подій, ми мали змогу оцінити глибину тої могили, яку нам, українцям, копають з давніх-давен. Але наші пращури не підкорялись, не падали духом. Наш народ зазнав багато втрат, впливу гніту великих держав, але зумів пронести крізь століття те справжнє українське єство, ту нескорену душу, ті давні традиції та обряди.

Отже, обирайте захоплення, які вам найбільше до душі, шукайте щось нове, живіть і радійте тому життю, бо воно в нас одне.

Ірина ДМУХОВСЬКА,
учениця 13-ї групи.

Я ніколи не перестану співати...

На кожному етапі свого життя, як у дівчат, так і в хлопців, є свої захоплення. Тільки вони є різні в різні проміжки часу. У мене, як і в багатьох дівчат, були і є свої захоплення, і вони змінювались так само, як змінювалась і дорослішала я.

Спочатку була школа, різні гуртки, ансамблі, танці.

Потім був ліцей. У той період я почерпнула багато цікавого: – це і екскурсії, турпоходи, відвідування музеїв, театрів та багато інших історичних і пам'ятних місць.

Були пісні, пісні, які співала, співаю і, напевно, ніколи не перестану співати, тому що настав наступний етап у моєму житті, коли Господь Бог пода-

рував мені двох красунь, задля яких я тепер повинна жити. Жити і навчати їх тих же пісень, що вмю співати я сама.

І все одно пісня не покидає мене тому, що є діти, і знову є ліцей, і знову є навчання, і, можливо, ще не один раз доведеться заспівати.

Н. М. ХМЕЛЬНИЦЬКА,
учитель економіки.

Захоплення на все життя...

Захоплення – це те, що зацікавлює, викликає потяг до себе, вабить, притягує. На мою думку, мати захоплення для людини надзвичайно важливо, адже саме заняття улюбленою справою допомагає нам відпочити від повсякденної роботи, поринути в позитивні думки, хоча б на короткий час забути про негаразди і незгоди. Бувають захоплення короткотривалі, а бувають ті, які з нами все життя, ті на які ми витрачаємо гроші, і ті, які приносять заробіток.

На сьогодні високий рівень розвитку нашого суспільства та низка інших факторів надають нам можливість захопитися будь-чим, розвивати своє захоплення, не витрачаючи на це великі кошти.

Світ моїх захоплень надзвичайно різноманітний і охоплює багато різних речей. Незважаючи на постійну зайнятість, завжди стараюся знайти час на те, що приносить, насамперед, моральне задоволення.

Я захоплююсь вивченням культур різних народів, намагаюсь багато подорожувати та відкривати для себе все нові й нові місця, знайомитися з різними людьми. Можливо, саме це спонукало мене до вивчення іноземних мов, адже жоден перекладач не висловить вашу думку так, як це могли б зробити ви. Також до моїх захоплень належать: фотографія, дизайн та

декорування одягу, вишивка. Усім цим я захопилась поступово, і поки знаходжу час на все.

Захоплюйтесь, розвивайте свої вміння, адже це додає натхнення.

Ольга БІШКО,
учитель німецької мови.

Синє-синє небо. Десь за хмарами. Витає десь Сонце, зорі... А за небом, за нашим синім-синім небом – чорна пільма. Пільма, яка поглинає все. І всіх... І мене теж. Поглинула, проковтнула. Перетравила, і не відпускає. Не повертає назад. Вона просто не хоче. І не може... Зорі. Такі холодно-гарячі. Яскраві, зимові. Холодно світять. Випромінюють незайманість, чужанину. Нерозуміння мого теперішнього. Вони не розуміють. Білий холодний Місяць.

Тихо витріщається своїм більмом у пільму, нічого не говорячи. Він мовчить. Не говорить нічого. Бо не хоче говорити... Він не має про що говорити. Місяць... Такий далекий, мрійливий. Освічує все довкола. Освічує мене. Я стою, укрита місячним сяйвом. Нічого не бачу. Нічого не чую. Не відчуваю. Тільки почуття провини перед зорями. Бо я не з ними. Я тут. На Землі. На цій жорстокій планеті. Мовчки не відчуваючи нічого. Просто стою. Вслухаюсь у тишу.

Я чую. Спів зірок, спів Місяця і Сонця, яке сходить. Це гімн красі, природі. Гімн Сонцю. Новому дню. І радість, піднесення покриває величезною важкою хвилею все, що трапляється на шляху. Я мовчки співаю гімн красі. Моя душа розривається від радості. Схід Сонця. Це новий день. Народження Сонця і Дня... Десь витаю понад хмарами... Мрію... Літаю... Падаю.

Роксолана ЛЯНГО,
учениця 21-ї групи.

Коротко про все...

Лютий – березень рясніли цікавими подіями: День рідної мови, дні пам'яті великих українських поетів Тараса Шевченка та Лесі Українки. У ліцеї ці знаменні дати були відзначені літературно-музичними композиціями, конкурсами стінних газет, тематичними виховними годинами, урочистими лінійками, конференціями, усними журналами, оформленням книжкових виставок, полиць та стендів.

Представники компанії «Procter & Gamble» відвідали учнів першої групи, прочитали лекцію на тему: «Про великий жіночий секрет і догляд за тілом», вручили їм сувеніри.

Цікаво проходять у ліцеї Дні відкритих дверей для батьків. Їхній увазі пропонують спеціально підібрану літературу на теми: «Діти і вулиця: проблеми і наслідки», «Світ захоплень ваших дітей – дороговказ у майбутнє», «Психолого-педагогічні етюди про виховання». «Будьте уважні: шкідливі звички»,

«Підліток і закон. Формування правової культури в сім'ї», консультації психолога «Роль батьків у формування всебічного розвитку підлітка», «Запобігання негативному впливу вулиці на виховання дитини», «Про попередження насильства в сім'ї».

У час Великоднього посту отець Ігор Брегей, капелан ліцею, брати Мар'ян і Костянтин проводять уроки духовності, допомагають підготувати «Хресну дорогу», дають консультації щодо особливостей поведінки людини в час Великого посту.

У нагороду за перемогу в обласному конкурсі організації діяльності учнівського самоврядування, в якому брала участь РУС ліцею, її представники Віталій Палагнюк, Соломія Мандрик, Олег Корпало отримали запрошення на Львівський обласний бал. Напередодні проводилися майстер-класи, а сам бал відбувся у Львівському будинку вчених 12 березня 2011 року.

Світ моїх захоплень

*Дивлячись на учнів,
які так щиро розповідали про свої захоплення,
учителі теж долучилися до відвертих роздумів...*

У кожної людини є улюблена страва, улюблене свято, улюблена справа, улюблене місто, улюблене місце відпочинку, улюблене захоплення, заповітна мрія тощо. Моя улюблена страва – борщ з пельменями, приготовлений моєю матусею. Улюблене свято – Різдво Христове з багатими віковими та цікавими традиціями, колядками та щедрівками. Улюблене місто – Львів із вузькими вуличками, мальовничими скверами, музеями, театрами, кам'яними левами, будинками з цікавою архітектурою... Улюблене місце відпочинку – гори, ліс і море.

Світ моїх захоплень дуже багатогранний: з дитинства вишиваю, в'яжу гачком і шплицями, шию, пишу вірші, складаю з дитьми пазли. Люблю вишукані та неповторні речі, вважаю, що саме любов і «краса врятує світ». Із задоволенням і неабияким захопленням брала участь у заходах з математики та хімії. Мріяла стати журналістом.

Найбільше часу займає моє захоплення вишивкою. Ще бабуса і мама передали мені любов до вишивки. У першому класі

я вишивала з бабусею рушник до церкви, а з мамою скатертину на стіл. Вишивати любила до нестями: приходячи зі школи, я кидала портфель, вишивала зазначені мамою квіти, а тоді тільки переодягалася, їла, робила уроки. Протягом десяти років відвідувала гурток «Умілі руки» у Будинку школяра. Брала участь у різного роду конкурсах, неодноразово була їх переможницею. Навчилася вишивати хрестиком, гладдю, ришельє. Умію робити мережку різної складності. У сьомому класі мама подарувала мені ще свою вишиту сукню на лляному полотні з вишиваним пояском. Тоді я не надала цьому належного значення, адже в моді були польські блузи, турецькі светри. Тільки тепер зрозуміла, настільки дорогий і цінний був той подарунок.

Вишивка – один із давніх і найпоширеніших видів народного декоративно-прикладного мистецтва. Вона виникла дуже давно і передавалася від покоління до покоління. Археологічні знахідки доби палеоліту, зокрема Мізіна на Чернігівщині та його аналогів, засвідчують наявність вишивки на теренах

України. У похованнях перших століть нашої ери знайдено залишки вовняного одягу, оздобленого різнокольоровою вишивкою, яку вважають не тільки майстерним творінням золотих рук умільців, а й скарбницею вірувань, звичаїв, обрядів, духовних устремлінь, інтелекту українського народу.

Бабуса завжди мені говорила, що кожна дівчина повинна мати святкову вишиванку та щоденну, рушник ►

Перемога РУС

Закінчилися зимові канікули – і знову до роботи, здобувати нові знання і підніматися у вись. Надворі й надалі падав сніг, а у Львівському економічному ліцеї кипіла робота: другокурсники переживали за те, щоб зареєструватися на ЗНО; першокурсники приживалися на новому місці; на засіданнях РУС розглядали нові пропозиції і пропонували нові ідеї. Але одного дня нас повідомили, що ми повинні відрядити делегацію від Ради до Головного управління освіти і науки Львівської облдержадміністрації. Це був звичайно шок, виникали нові питання: «Чого? Як? Навіщо?» Але в листі було лише зазначено, що делегація повинна прибути в суботу, мати зі собою презентацію на диску і вміти представити діяльність РУС.

Терміново скликали позачергову нараду, на якій була присутня наш добрий друг і порадник Надія Павлівна Баскакова. Оперативно було вирішено, хто буде делегатами. І почалися

дискусії, як краще представити наш ЛЕЛ. Готовність до цієї події була по-справжньому військовою, але наша сім'я своїх не кидає, у кінцевому підсумку всі питання були вирішені, і в п'ятницю ми отримали благословення. У складі трьох делегатів: Надії Павлівни Баскакової, Василя Лепіша, Тараса Хоміцького пішли з усіма клейнодами і символікою зустрічати новий схід сонця.

Суботній ранок був важким, адже так не хотілося вставати, та обов'язок кличе. Знову – діловий костюм, комір сорочки, як завжди, оповила краватка, на ногах заблищали чорні черевики, у руках з'явилася атрибутика – і ми вирушили здобувати нові висоти.

Наша делегація зайшла куди слід, і нас скерували до невеликого залу, де вже було скупчення людей, які метушилися, переживали, і від цього там панувала атмосфера неспокою. ►

► на весілля тощо. У бабусі була навіть вишивана нічна сорочка. Вишитий рушник був одним із головних етнічних атрибутів: в обряді сватання, заручення, коровайних обрядах, благословенні молодих. Атрибутами сватання і знаком згоди дівчини на заміжжя були рушники, пов'язані сватам, або хліб, піднесений сватам на рушниках. Приймаючи дар, вони говорили: «Спасибі батькові і матері, що дитя своє рано будили і доброї справи вчили. Спасибі і дівчині, що рано вставала, тонко пряла і хороші рушники вишивала».

Я вишила три рушники: собі на весілля, братові, а один подарувала знайомим на Донеччину. Хочу, щоб кожний із них став оберегом і сімейною реліквією. Зараз більше уваги надаю вишиванню картин. Люблю вишивати квіти, добрих і благородних тварин, загадкові чорні силуети, натюрморти.

У вишивці важливе значення мають візерунки, тому хочу навести приклади основних: **калина** – дерево українського роду. А оскільки ягоди калини червоного кольору, то і стали вони символом крові та безсмертного роду. Саме тому весільні рушники, дівочі і навіть чоловічі сорочки оздоблені могутніми кетягами калини. **Хміль** близький до символіки води і винограду, тому що несе в собі знак розвитку, молодого буйства і любові. Можна сказати, що узор хмелю – це весільна символіка. **Зірки**, розкидані по рукавах і зібрані в геометричний

орнамент, – це уявлення про структуру Всесвіту, який уже нехаотичний, а впорядкований і наповнений гармонією. Символіка **винограду** розкриває радість і красу створення сім'ї. Сад-виноград – це життєва нива, на якій чоловік – сіяч, а дружина зобов'язана рости і доглядати за родовідним деревом. Мотив винограду видно на жіночих і чоловічих сорочках Київщини, Полтавщини. З давніх часів в Україні святили **мак**, ним обсівали людей і худобу, тому що вірили, що мак має чарівну силу, яка може захистити від будь-якого зла. Також вірили, що навесні поле після битви покривається маками. Ніжна і трепетна квітка несе в собі незабутню пам'ять роду. Дівчатка, у сім'ї, яких був загиблий, з любов'ю і тугою вишивали узор маку на сорочках, а на голови одягали вінки із семи маків, обіцяючи цим ритуалом зберегти і продовжити свій рід. Стара назва **троянди** – ружа – співзвучна стародавній назві Сонця – Ра. Узор з трояндами складався за законами рослинного орнаменту, що позначало нескінченний сонячний рух із вічним відродженням. Там, де троянди складені в систему геометричного узору, ці рослини – не просто квіти – це квіти-зірки, які утілювали представлення народу про Всесвіт як про систему. У легендах квітка **лілії** – символ дівочої чарівності, чистоти і невинності. Якщо добре придивитися до контура геометричного узору, то вимальовуватиметься силует пари птахів – знак любові. Окрім

квітки, невід'ємною частиною орнаменту був листок і бутон, які становлять нерозривну композицію потрібності. У лілії закладено народження, розвиток і нескінченність життя. В орнаменті лілію обов'язково доповнює знак, який нагадує хрест. Він – магічний, тому і благословляє пару на створення сім'ї. Іноді над квіткою вишивають краплі роси, які також означають запліднення. **Дуб** – святе дерево, яке втілювало Перуна, бога сонячної чоловічої енергії, розвитку, життя. Отже, парубки і молоді чоловіки завжди мали при собі чарівний оберіг животворящої сили свого роду.

Найпоширенішим орнаментом української вишивки, загальним для всіх східнослов'янських народів, був геометричний орнамент, головними елементами якого є **ромби із «закарлючками»**. Вони, за стародавнім слов'янським повір'ям, утілювали богиню землі, служили добрим охоронним символом, який приносить щастя. Вишивка з такими знаками в жіночому одязі розташовувалася на головних уборах, грудях і наплічнику, у чоловічому – на наплічнику, а також рукавах і поділі сорочки-вишиванки.

Хоча бабусі вже немає з нами, та я дуже вдячна їй, що вона привила мені любов до вишиванки. Низький уклін, матусю, що навчили бачити прекрасне, що й надалі ви є справедливим рецензентом моїх творінь!

У. І. НАВРОЦЬКА,
учитель математики.

► Але нас це не зачепило. Ми були в центрі уваги через свою дисциплінованість і спокій.

Проїшло жеребкування і визначилося, хто буде яким номером звітуватись. Нам випала честь бути майже останніми, але це було тільки на «плюс», бо ми уважно стежили за суперниками і вчилися на їхніх помилках.

І ось час прийшов, у залі пролунало: «Львівський економічний ліцей». Надія Павлівна залишилася в залі, звідкіля нас і підтримувала (чесно кажучи, це дуже допомогло). Я і Тарас піднялися зі своїх місць, вийшли до трибуни і впевнено почали говорити, зазначивши, що ми не будемо показувати просто презентацію, а особисто, «вживу» розповімо і покажемо все, що напрацювали в РУС.

У залі запанувала тиша, і ми почали. Зелено-чорний стяг із ЛЕЛиком у середині, Конституція ліцею, печатка, грошова одиниця, газета «Рубікон» і, звісно, розповідь про діяльність і співпрацю ЛЕЛу з іншими навчальними закладами всіх здивували.

А наприкінці нашого представлення пролунали слова від членів журі, які підняли всім настрій і зірвали овації. Усередині нас був шторм, але ми цього не показували і зайняли свої місця в залі. Усі нас пошепки хвалили. Проїшло ще декілька виступів інших представників, і аж о 16:30 члени журі після ради між собою сказали: «**ПЕРШЕ МІСЦЕ СЕРЕД ШКІЛ ОБЛАСТІ ОТРИМАВ ЛЬВІВСЬКИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ ЛІЦЕЙ**». Почуття були змішані і переповнювали нас, МИ – НАЙКРАЩІ. Довгі роки праці наших попередників і нас усе ж таки були винагороджені. У наш бік пролунало, що ми – найнеординарніші і найупевненіші в собі, бо знаємо, що робимо, а звідси випливає, що ми – успішні!!! Звичайно, успішні, адже:

*Ми обрали наш шлях до нового життя,
Хоч він дуже важкий і тернистий.
Треба часу, снаги, море праці й знання,
Щоб сказати усім: «МИ – ЛІЦЕЙСТИ»!*

Василь ЛЕПІШ,
голова Ради учнівського самоврядування.

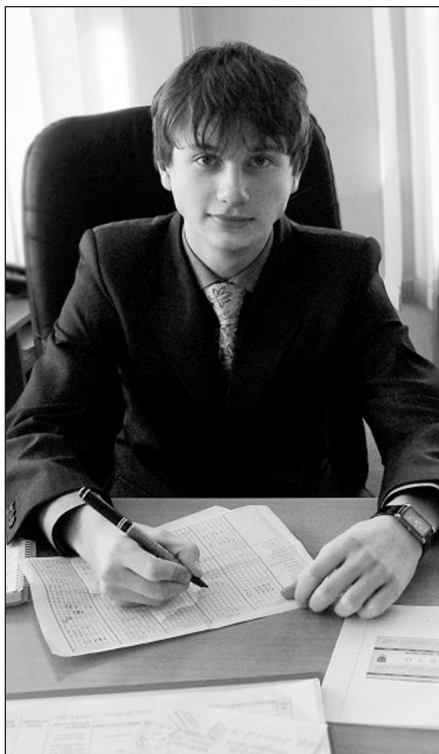
Вони мають право на повноцінне життя...

«Усі, хто прийшов у цей світ, мають право на життя» – стверджує китайське прислів'я. Інший бік цієї філософської народної мудрості я зрозумів, коли разом із представниками 22-ї групи під керівництвом Сергія Володимировича відвідав майстерню при церкві Св. Оріоне для юнаків з особливими потребами з доброчинною місією – передати зібрані ліцеїстами кошти та речі.

Мені тоді здалося, що ці люди – і підлітки, і дорослі – більше були раді нам, як тому, що ми принесли. Кажуть, що неповносправні мають особливо загострені почуття: тішаться дуже щиро, а плачуть дуже гірко.

Крім того, попри певні фізичні чи розумові обмеження, вони дуже точно виконують те, чого їх навчають. На Заході такі люди виконують роботи навіть у відповідальних галузях промисловості та у сфері обслуговування.

Згадалася історія з минулого, коли в моєму класі був хлопець із хворими нога-

ми. Думаю, батьки зробили дуже добре, що віддали у звичайну школу, бо тут він міг відчувати себе рівним серед нас, що через багато років ми всі згадуватимемо його як хорошого друга.

Причиною народження дітей із вадами часто є спадковість, але не поодинокі випадки, коли це стається через шкідливі звички батьків: алкоголізм, наркоманію, тютюнокуріння або через помилки лікарів.

Дуже прикро, що молоді люди не думають про своє найвище покликання – «гідне продовження роду».

Весна вже на порозі, остання наша шкільна весна. Погляньте, які чудові перші підсніжники, відчуйте, як лагідно торкаються нас сонячні промені, прислухайтесь, як дзвенять ручаї.

Цінуймо це, радіймо кожному дню, будьмо добрими і розумними. Україні потрібна здорова нація.

Юрій МОНТИКА,
учень 22-ї групи.

Їм потрібна наша увага...

У час Різдвяних свят група учнів разом із головою Ради ліцею Стефанією Іванівною Практикою і заступником директора Надією Павлівною Баскаковою відправились у село Бірки Яворівського району – у школу-інтернат.

Ми були приємно вражені привітністю дітей, які навчаються в цьому інтернаті. В їхніх щирих очах ми бачили блиск щастя, адже вони були справді раді нашому візиту.

Здавалося, солодке, яким ми їх пригощали, всього лише дрібничкою, адже для них основне – не гостинець чи подарунки, а гості та їхня увага, якої вони потребують щодня.

Ці діти справді беззахисні, адже в них немає батьків, рідних, близьких людей, які люблять, підтримують і спілкуються з ними, коли це потрібно.

Перебування в цьому будинку, спілкування з його мешканцями заставило кожного з нас задуматись. Адже ми маємо все: батьків, увагу, турботу, спілкування, а вони в цьому світі самотні.

Приємне враження справив на нас директор інтернату Євген Петрович Волинець. Відданий справі і дітям, він переповнений душевною добротою, коли розмовляє з ними. Ні одна дитина не пройшла повз нього непоміченою, усіх ніби старався зігріти своєю увагою. У цьому інтернатівцям пощастило.

Павло ВІШТАЛЮК та Анна ДОМАНСЬКА,
учні 12-ї групи.

Роздуми про пережите...

Сім'я... Любов... Затишок... Тепло... Здавалося б, чого ще потрібно для дитини. Але, на жаль, не кожне дитя на теперішній час може відчувати це.

Тому я і двоє учнів ЛЕЛу разом з нашим психологом Оленою Вікторівною вирішили максимально надати ті цінності, яких досить для того, щоб зробити малюка щасливим.

Одного зимового дня ми зібрали пакунки – різні іграшки, солодоші і канцтовари. Найголовніше те, що всі ці подарунки зібрали ліцеїсти в знак милосердя до своїх ближніх.

Ось ми стоїмо перед дверима кризового центру «Діти вулиці», що на вулиці К. Левицького, 111. Кожен з нас десь глибоко в душі переживає. Виникають

питання: «Якого вони віку?», «Як вони нас сприймуть?», «Чи сподобаються їм наші подарунки?»...

Нас привітно зустрічає вихователька і запрошує сісти, повідомляючи нам, що в діток якраз закінчилась сонна година. Коротко розповідає про заклад.

Враз нашу розмову переривають милозвучні голоси дітлахів, які зі широко відкритими очима та ротиками по черзі вітаються з нами. Яка радість охопила їхні личка, коли ми витягли солодоші і м'які іграшки!

Особливо мені запам'ятався хлопчик, якого при розмові я запитав його ім'я, а він гордо і щасливо відповів: «Ромко». Запам'ятався мені саме він, мабуть, тому, що жодна дитина не була

настільки енергійною і життєрадісною. Роман не боявся, і говорив з нами так відверто, неначе зі своїми друзями-однолітками.

Але час, як завжди, біжить настільки швидко, що навіть не встигаєш прослідкувати за ним.

Попрощавшись з дітками кризового центру «Діти вулиці», ми з величезними емоціями поїхали додому.

Вкладаючись спати, задумався над тим, що робити добро людині, яка цього потребує, – це так прекрасно. Вона не залишається не поміченою в суспільстві, і найголовніше те, що ти сам наповнений щастям від цього.

Микола КОВАЛЬЧУК,
учень 14-ї групи.

Подаруй дитині усмішку!

Щороку учасники Шевченківського районного учнівського парламенту міста Львова «Гетьманство» долучаються до акції «Миколай про тебе не забуде!»: відвідують будинок дитячого типу «Хеврон», що у Брюховичах. Але, на жаль, усе зіпсував карантин... У школах не зібрали коштів і подарунків для дітей, тому все відмінилось. Хоча ні, якщо бути точнішим – перенеслось.

Коли всі набралися здоров'я і повернулись до навчання, було вирішено відвідати дітей у переддень Нового року та Різдва Христового. Буквально за 10–12 годин до свята ми приїхали у «Хеврон». Делегатами з нашого ліцею були я, Віталій Палагнюк та Анна Доманська. Нам виділили кошти, на які ми закупили солодоші, канцтовари, іграшки тощо.

Коли прибули в сиротинець, почали знайомитися з дітьми. Спочатку їх було небагато, оскільки деякі брали участь у змаганні зі спортивного орієнтування. Старші діти – сміливіші і не соромились, на відміну від молодших.

Після знайомства ми бавилися з ними в різні ігри та розглядати подарунки.

Навіть не зауважили, як минуло кілька годин.

Зустріч потрібно було завершувати, але ми пообіцяли ще не один раз відвідати цих дітей. Адже вони більш за все потребують спілкування, нових знайомств, нових зустрічей. А це так легко зробити.

Тож даруймо радість тим, хто її потребує. Відкиньмо байдужість, зверхність, зневагу і станьмо носіями щастя, усмішок, які засвітаються на обличчях тих, хто із сумом спостерігає за нами.

Віталій ПАЛАГНЮК,
учень 12-ї групи.

Конкурс «Міс і Містер ліцею – 2011» (Враження учасників і глядачів)

Очікуване свято було цілковитою загадкою для учнів 1-ї групи, адже в ліцеї ми навчаємося перший рік.

Ідучи на конкурс «Міс і Містер ліцею», ми знали, що там будуть учасники, яким потрібна наша допомога і підтримка. Насправді, вражень – море! Ми думали, що це буде якесь тихе і нудне дійство, але, потрапивши в актовий зал ЛІБС УБС НБУ, переконалися в протилежному. Конкурс вимагав від учасників ініціативи і творчості, хоробрості і духовної сили. Не зважаючи на хвилювання і негаразди, конкурсантки виходили на сцену і дивували нас: пісні, вірші, танці, відеоролики і навіть баян, який нас зачарував.

Я поцікавилася враженнями від конкурсу в його учасників.

Тарас Солонинка, учень 11-ї групи: «Мої враження від участі в конкурсі тільки позитивні. Завдяки цьому випробуванню я навчився танцювати вальс, бо до цього часу він був для мене чимось із галузі фантастики. Зовсім не жалію, що не отримав головну нагороду, адже найважливіше – участь, а не перемога. А ще дякую всім, хто за мене голосував і підтримував».

Соломія Мандрик, учениця 13-ї групи: «Брати участь у цьому конкурсі було надзвичайно цікаво. Від нього я отримала море позитивних емоцій і вражень, навчилася правильно поводитися на сцені, знайшла багато друзів. Назавжди запам'ятаю це випробування, бо відкрила в собі нові, приховані таланти».

Павло Вішталюк, учень 12-ї групи: «Я радий, що взяв участь у цьому конкурсі. Було безліч моментів, яких не забуду. Наприклад, в останній день нам роздали костюми для танцю. Усе б нічого, якщо б у хлопців замість штанів виявилися спідниці. Вірите, це був шок, бо в деяких хлопців спідниці були коротші, ніж у дівчат. Під час заходу мене переповнювали лише позитивні емоції, бо нас підтримували глядачі і передавали нам свій настрій».

Любов Мартиник, учениця 14-ї групи: «Брати участь у різноманітних конкурсах завжди цікаво, так було і цього разу. «Міс і Містер ЛЕЛу» допомогли зро-

зуміти, хто є другом. Море хвилювання, захоплення, радості переживали конкурсантки. За різних обставин ми підтримували, допомагали одне одному. І це було прекрасно, адже саме в такі моменти ми знаходимо справжніх друзів. Хоча конкурс потребував ретельної підготовки, учасники наполегливо готувались: вчилися танцювати, співати, декламувати, шити. За невдач не зупинялись, адже кожен поставив перед собою мету: «Перемогти!»

І ось цей день – 24 лютого, якого всі так боялися. Пригадую перший вихід. Стоїш за кулісами, відчуваєш, що коліна трясуться, у животі щось крутиться. Адже там – цілий зал глядачів, які чекають початку дійства. І ось твій вихід. Ти йдеш, а уважний погляд залу прикутий до тебе. Саме такі відчуття залишаються, від них «мурашки по тілу», і хочеться виходити ще і ще. Усе минулося, але пережиті відчуття залишилися. Я задоволена, що потрапила на такий конкурс».

Андрій Машиалір, учень 12-ї групи: «Коли мені запропонували взяти участь у конкурсі «Міс і Містер ліцею», я завагався: «Чи зможу?» Дуже моторошно було виходити перший раз на сцену у грецьких костюмах та ще й танцювати, але підтримка залу, дружня атмосфера розвіяли всі хвилювання».

Ольга Козак, учениця 1-ї групи:

«Коли мене запросили на конкурс, думала, що це буде нудно і нічого не запам'ятається і не займе багато часу та сили. Але вже на репетиціях моя думка змінилась. Нам було дуже весело, не зважаючи на те, що ми працювали багато. Усі класно здружились. Я почувалася впевнено. Але коли до виходу залишалися лічені хвилини, я боялася. І лише завдяки підтримці інших конкурсантів та вчителів заспокоїлась, вдруге та втретє вийшла на сцену. Дякую вам!»

Наталія Мозіль, учениця 12-ї групи:

«Конкурс «Міс і Містер ліцею» проходив у дружній атмосфері. Усі учасники допомагали одне одному і зараз підтримують дружні стосунки.

Після участі в конкурсі в мене залишилися позитивні незабутні враження. Не варто забувати і про те, що журі справедливо розподілило номінації між учасниками. Вважаю, що такі конкурси – чудова нагода знайти друзів і показати себе».

Ксенія Герич, учениця 12-ї групи:

«Міс і Містер ЛЕЛу» – конкурс, про який знають і якого чекають усі ліцеїсти, але не всі знають, що пережили ми – учасники цього конкурсу. Нам надовго запам'яталися наші веселі та дружні репетиції, які були чудово організовані Зоряною Олександрівною, за що ми їй дуже вдячні, кожен учасник пережив нелегку підготовку, витратив багато сил і нервів. Найбільші переживання були перед виходом на сцену, але це не порушувало нашу дружню атмосферу. Вразили відносини, які панували між нами, конкурентами, – допомога, підтримка, хвилювання.

Я вдячна ліцею за цей конкурс. Хочеться, щоб таких свят, які згуртовують учнів, було якнайбільше».

Враження записала
Вікторія ГОЛЬФЕЛЬД,
учениця 1-ї групи.

Р. С. «Містером ліцею – 2011» став Йосип Антонів, «Міс ліцею – 2011» – Еріка Хамула, «Міс глядацьких симпатій» – Анастасія Луцик.

Вітаємо!!!

Інтерв'ю з улюбленим куратором

– *Іванно Романівно, чому Ви обрали професію вчителя?*

– Ще будучи ученицею СШ № 54, дуже хотіла стати лікарем або вчителем. Усе-таки вирішила дбати про духовне.

– *Що Вам найбільше подобається у Вашій роботі?*

– Спілкування з учнями, переживання за них, проживання з ними кожного дня їхнього життя та прагнення максимального пізнання своїх вихованців з метою сприяння взаєморозумінню, взаємоповазі та взаємопідтримці. Також не можу не сказати про важливість неоціненного досвіду спілкування з колегами по роботі, які завжди підставляють плече, порадять і просто вислухають як у часи радості, так і печалі.

– *Які Вам подобаються учні?*

– Мудрі, виважені, відповідальні, здатні дотримувати свого слова і обов'язково з хорошим і здоровим почуттям гумору. Люблю, щоб дитина залишалася сама собою, розвивала свої творчі риси і потенціал у межах пропонованого навчально-виховного середовища.

– *На Вашу думку, чи може школа орієнтувати учнів на доросле життя?*

– Вважаю, що саме в ліцеї – так. Тут учнів вчать аналізу, системності, самостійності, відповідальності та гуманності, моделювання життєвих ситуацій і належної поведінки. Виховуємо повагу до людей та їх праці, любов до Батьківщини і народу.

– *Яку роль відіграє думка і роль учителя у формуванні майбутнього світогляду учнів?*

– Учитель – це цілитель людської душі, який бере на себе відповідальність за виховання дитини і частково за її долю. Вважаю, що він повинен бути обережним, виваженим, мудрим і гнучким у спілкуванні з учнями, адже будь-яке необережне слово чи необдуманий вчинок можуть призвести до трагічних наслідків.

– *Якою Ви були ученицею у школі?*

– Загалом про школу залишилися не зовсім приємні спогади. Річ у тому, що мене виховували та націлювали бути найкращою, найрозумнішою, найвідповідальнішою, а таких учнів, як ви розумієте, не цінують, над ними насміхаються навіть тепер. Шкода, що така тенденція зберігається з року в рік, оскільки учні, які є дійсно обдаровані від природи, мають бажання і прагнення вчитися, ставати самостійними, розвивати творчий потенціал, не можуть цього зробити, бо пануючими вадами більшості учнів є лінощі, всюдозволеність і розкутість. Проте я вдячна своїм батькам за моє виховання, тому що можу сміливо сказати: досягла в житті набагато більше, ніж деякі з моїх однокласників.

– *Розкажіть про Ваші університетські роки.*

– Це дійсно найкращі п'ять років у моєму житті. Наша група була «суперська»: як єдиний колектив та єдине ціле. Саме в той період відчула, наскільки стали у пригоді знання, досвід і навички, отримані в школі. Дванадцять осіб моєї університетської групи були надзвичайно сильні, багато знали, читали, а головне – уміли застосувати свої знання на практиці, складали заліки та іспити «своїми силами».

– *Що є найголовнішим у Вашому житті?*

– На першому місці – здоров'я моїх рідних і близьких, а на другому – любов. Вважаю, що якщо людина любить, то вона окрилена, здатна «звертати гори» і здійснювати нездійсненне. Адже «любов довго терпить, любов милосердствує, не задрить, любов не величається, не надимається, не поводить нечестно, не шукає тільки свого, не рветься до гніву, не думає лихого, не радіє з неправди, але тішиться правдою, усе зносить, вірить у все, сподівається всього, усе терпить».

Розмову вела
Ольга ГРЕСЬКІВ,
учениця 1-ї групи.

Свято на Личаківській

Ця історія почалася з того, як у наш ліцей завітали два брати – Мар'ян і Костянтин із церкви Святої Покрови, які проводили в нас уроки духовності і розповідали нам про дитячі будинки для сиріт або для дітей, які позбавлені батьківської опіки.

Прийшов час для Всеукраїнської акції до Св. Миколая та Різдва Христового. Невелика група учнів з нашого ліцею вирішила відвідати один із дитячих будинків. Своєрідність цього закладу – у ньому проживають тільки хлопчики.

Отже, ми вирушили на вулицю Личаківську. Під'їхавши до великої церкви та ступивши на подвір'я, відчули занепокоєння: там маленькі дітки без маминої любові. Та коли ми зробили ще кілька кроків до дверей, де було написано «Ораторія», почули веселий сміх і швидкі кроки, які лунали звідусіль. Нас провели в кімнату до найменших хлопчиків. Ті так веселились, що навіть не звернули увагу на купу солодощів, які ми їм привезли.

Хлопчики так хотіли з нами спілкуватися, що ми навіть не встигали відповідати на всі їхні питання.

Ми були засмучені, коли сказали, що нам потрібно їх покидати, адже пробули б в їхньому товаристві досить довго.

Дякуємо за таку можливість Надії Павлівні Баскаковій і Стефанії Іванівні Практиці, а також усім ліцеїстам, які долучилися до акції «Милосердя».

Іванна МАХРОВИЧ,
учениця 12-ї групи.

Увага: ДПА і ЗНО!

Для випускників дуже важливо успішно скласти ЗНО, адже від цього залежить вступ до вишу. Тому так багато хвилювання, яке підсилюється тим, що це абсолютно новий досвід для одинадцятикласників. Але хвилювання можна подолати. Знадобиться тільки уява. Слід уявити собі, як усе буде відбуватись, пережити це «у своїй голові»: як ви входите до кімнати, отримуєте завдання, читаете, розв'язуєте; уявити позитивний результат, бути задоволеним собою.

У день перед тестуванням зробіть собі якусь приємність, налаштуйтеся на позитив. Зателефонуйте до когось, з ким приємно спілкуватись і хто обов'язково

вас підтримає. Зробіть глибокий вдих і... вперед. Важливим моментом складання зовнішнього оцінювання є навчання техніки тестування та контролю часу.

На початку тестування слід переглянути тест від початку до кінця, знайти для себе простіші завдання і розв'язати спочатку їх. Потім переглянути знову та визначити наступні завдання.

Уважно читайте умову від початку до кінця, щоб зрозуміти завдання і не допустити автоматичних помилок. Думайте тільки про те, що виконуете. Якщо ви не впевнені в правильності виконання завдання, пропустіть його, щоб повернутися згодом.

Багато завдань можна швидше розв'язати, якщо не шукати відразу правильну відповідь, а послідовно виключати ті варіанти, які явно не підходять. Метод виключення дозволяє в результаті сконцентрувати увагу на одному-двох варіантах, а не на п'яти – семи.

Залиште час для перевірки правильності відповідей та занесення їх до бланку.

Будьте впевненими у своїх можливостях, довіряйте своїй інтуїції.

Забудьте про колишні невдачі, вірте у себе. Ви все зможете!

О. В. МУХА,
психолог ліцею.

Шахи – гра для розумників

У лютому проведено перший етап шахових змагань Шевченківського району, участь в якому брали й наші ліцеїсти. Це були фіналісти ліцейського турніру: Софія Прийма, Тарас Вікарчук і Мирослав Фолюш.

Турнір приводився у школі № 78 і в ньому брали участь 15 навчальних закладів.

Після проведення урочистої частини відбулося жеребкування, у ході якого суперником нашого ліцею стала Львівська правничка гімназія.

Зайнявши позиції за шахматними дошками, ми розпочали гру. Результат виявився дещо неочікуваним – надії виправдала тільки Софія, а Тарас і Мирослав отримали поразку в цій боротьбі.

Варто визнати високий рівень кваліфікації суперників, але перемога їм дісталася непросто. Утискав час (15 хвилин на гру), та й суддя досить дивним чином розсуджував ситуацію на дошці.

Наступного року ліцей покаже кращий результат і пройде відбірковий тур, а може, і виграє...

А перемогу у фінальному змаганні здобула команда гімназії «Престиж».

Мирослав ФОЛЮШ,
учень 14-ї групи.

«Що? Де? Коли?»

Місяць тому у Львівський економічний ліцей надіслано Положення, в якому йшлося про районний конкурс «Що? Де? Коли?». Мені доручили зібрати команду, а це, я вам скажу, не так і просто, адже в нашому ліцеї багато розумних і кмітливих учнів. Я вважаю, що обрав гідних учасників, і ви в цьому пізніше переконаєтесь.

Конкурс відбувався в приміщенні Шевченківської районної адміністрації. На превелику радість організаторів, прийшло справді багато команд з усього району, тож конкурентів було вдосталь.

Ми брали участь у трьох турах різних рівнів складності, кожний по 12 запитань, після чого робили перерви для перепочинку та підрахування балів.

Коли оголосили результати першого туру, очевидними лідерами стали наші «ЛЕЛики» і команда ЛГ «Престиж». У кожному турі ми йшли нога в ногу, і боротьба була за кожну правильну відповідь.

Ліцеїсти вирвали у «Престижу» перемогу з мізерним, але дуже важливим відривом в один бал.

Усі школи-учасники отримали похвальні грамоти, а дістався прекрасний кубок за перше, з важкістю виборене місце, нам!

Віталій ПАЛАГНЮК,
учень 12-ї групи.

Рубікон

Газета Львівського економічного ліцею

Газету підготовлено за сприяння
Університету банківської справи
Національного банку України

Відповідальна за випуск Н. П. Баскакова

Оригінал-макет виготовлено
у видавництві Університету банківської справи
Національного банку України
Головний редактор Л. Козанкевич
Дизайн Д. Іщенко
Верстка О. Серєда
Коректор О. Яремчук

Адреса редакції:

79059 м. Львів, вул. М. Хвильового, 35
тел.: 252-18-75

Адреса друкарні:

м. Львів, вул. Чайковського, 27
ТЗОВ «ПРОСТІР-М»

Тираж: 400 прим.

Ціна договірна

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, прізвищ та інших відомостей несуть автори публікацій.